

IN HET MOOIE LAND

De Ywoigne op het ogenblik dat zij zich in de Lesse werpt te Houyet (Een aquarel van A. Vanden Eynde)

VAN DE LESSE EN DE MAAS

OP enkele kilometer van Dinant, daar waar de Lesse zich toont onder haar wildste tooi, ligt een stukje grond dat de grote menigte bijna niet kent. De ethnologen, die ernstige mensen, zullen u leren dat er in deze streek, in de uitgestrekte grotten van Chaleux en Furfooz, waarschijnlijk tijdgenoten van de mens van Cro-Magnon leefden. De geschiedkundigen zullen u vertellen dat Plinus de Jongere van deze streek bijzonder hield en dat hij, bekoord door zoveel bevalligheid, haar «land van zachte stilte» noemde. De dichters zullen u ervan overtuigen dat het Ros Beiaard hier door de wouden liep en dat het, opgejaagd door Karel de Grote, naar de Maashoogten galoppeerde waar het, met één hoefslag, de rots kloofde en, in één wonderlijke sprong, naar de andere oever vloog.

Land van zachte stilte! Voor wie de liefde tot de natuur nog niet verleerd heeft, voor wie droomt van een dag vol verrukking, is dit heerlijke hoekje van de Famenne, verstopt tussen de grillige rotsen en de kabbelende waters, waarlijk een ideale plaats om zijn vakantie door te brengen. En, wat nog een andere verdienste is, het kan in betrekkelijk korte tijd uit elke streek van België bereikt worden. De spoorweg biedt er regelmatige diensten aan en de streek kan tevens bezocht worden met autobussen, autocars en plezierboten.

Maar hij, die per trein het mooie land van de Lesse en de Maas doortrokken heeft, zal aan deze spoorwegogenblikken een der bekoorlijkste herinneringen uit zijn leven bewaren. Hier vervloeit de poëzie van het spoor met de zuiverheid van de steen, het harde licht van de boom. Het spoor is zodanig met het landschap vergroeid dat het een noodzakelijk deel ervan geworden is.

Poëzie der landelijke treintjes! Men moet, in een motorrijtuig uit de oude doos, langs de grillige rivier, de wandeling van Dinant naar Houyet gemaakt hebben. De zitplaatsen hebben een nasmaak van varens en uw buurman, de hout-hakker, ruikt heerlijk naar dennehout. Indien de een of andere oude u vlak in 't gezicht kijkt, vergist u dan niet in zijn scherpe blik; hij heeft maar één bekommernis, de sluwe vos: een gesprek aanknopen met de vreemde die ge zijt. Zodra ge zijn heimelijke wens beantwoordt, ontpopt de leperd zich tot de babbellekste en nauwgezetste gids die ge ooit zijt tegengekomen.

Zachtjes maakt het motorrijtuig zijn hamerend geluid. Daar is het kasteel van Walzin, een trots gebouw tronend op de top van een steile rots; wat verder treurt op een hoogte een verwoeste toren, het laatste overblijfsel van het geheimzinnige kasteel van Caverenne. En, daar hebben wij reeds de naalden van Chaleux, vreemde, spitse bergtoppen in kalksteen waarvan men zou denken dat ze met mensenhanden in de bodem geplant werden. Maar, laat u niet beetnemen: dit is geen daad van een christen mens, maar wel het werk van de duivel.

Ge komt uit de ene tunnel en ge duikt in de andere. Nu zijt ge zestig meter onder de aarde. De weerspannige reuk

van dood hout kruipt op langs uw armen. Ongerust, werpt ge plots een vragende blik naar de schaduw. Doch daar verschijnt alweer de dag die de aardmannetjes en berggeesten verdrijft. Een geut zon overgiet uw vrees... Het dolle avontuur duurt voort: daar is Gendron-Celles, waarvan zoveel kinderen van spoor mannen hebben leren houden. Noisy is niet veraf. En, als een oude klok, maakt het motorrijtuig nog immer zijn hamerend geluid.

Houyet-Ardenne, met de slecht gevormde naam (we kennen er meer dan ene die dodelijk geërgerd is door die koppeling met de Ardennen), is niet alleen een aardig stationnetje, maar tevens een der meest pittoreske dorpjes van de Famenne. Het is, bovendien, een merkwaardig excursiecentrum. Hoeveel wandelingen biedt het niet aan de natuurliefhebbers! Wilt ge, met Edmond Rahir, die de Ardennen en de Famenne bezong, te voet langs het kronkelende riviertje, van Houyet naar Dinant wandelen? Dit voetpad, dat afgezet is met hazelaarsbosjes, zal u naar de Maas voeren. Of zoudt ge liever, in het spoor van onze eerste koningin, de schalkse Maria-Louiza, de Lesse per boot opvaren? Zoudt ge liever Waulsort leren kennen? Of die rotsen van Freyr, chaotische en verwrongen massas beheerst door een wild en groots uitzicht, een «schrik aanjagende rots», zoals Victor Hugo zei? Kijk: de weg roept u; langs de kant rijpen de nootjes. En de hemel, die dit alles overkoepelt, schijnt een ander woud.

Dinant zult ge, dat spreekt vanzelf, eveneens met een bezoek vereren. Maar wie kent Dinant niet, met zijn collegiale kerk, zijn citadel, zijn stoeltjeslift, zijn «dinanderies» (1) en, natuurlijk ook, zijn Beiaardrots en zijn «flamiches» (2). De Dinantezen, trots op hun grote stad, zullen u nog vertellen dat zij een zwemdok, een casino, een merkwaardig museum, voorhistorische spelonken, twee jeugdherbergen en vierenveertig hotels en restaurants bezitten. Ze schijnen hun geschillen met de mensen van Bouvignes vergeten te zijn en zullen u vertellen over het akelige kasteel van Crèvecoeur en over de drie schonen die zich van de hoge torens wierpen om aan hun belegeraars te ontsnappen. Trots op Anseremme, dat ze trouwens als een aardige voorstad beschouwen, zullen ze u uitnodigen om in dat plaatsje het aquarium te bezoeken dat, naar het schijnt, een der eigenaardigste van Europa is.

Zo zal die dag vol betovering ten einde lopen. Doch, vooraleer de terugtrein te nemen, vooraleer vaarwel te zeggen aan de toverwereld van het Maasland, zult ge, ik ben ervan overtuigd, nog een laatste keer terugdenken aan het land van de Lesse. En ik weet dat ge er zult terugkeren ook. Ja, als ge houdt van de vruchten van onze bossen, die vruchten welke men met volle mond verorbert, die wilde vruchten van de Famenne. Als de hazelnootjes rijp zijn...

R. G.

(1) Gedreven geelkoperen vaatwerk.
(2) Gebak met kaas, eieren en boter.